

Rabarber

Dikter om kärlek och vardag

Olle Johansson

Av Olle Johansson:

Med molotov och maskros 1981

Fredlös och nektargalen 1984

Flick flack 1991

Roffes Livs. Beträktelser från Hedemora, världens navel 2008

Cykel. En berättelse om pappa och mig 2009

© Olle Johansson 2010

Hemsida: www.ollejohansson.com

Omslag: Jon Kristoffersson

Grafisk form inlaga: Malin Södergren, Ordgruppen, Stockholm

Tryck: Författares Bokmaskin, Stockholm, 2010

Utgiven i samarbete med Podium Distribution, www.podium.nu

ISBN 978-91-633-5326-0

RABARBER

Jag går omkring på tomten och biter i den sura rabarbern. Men vet ännu inget om att älska förgäves. Att ständigt förtäras av soteld. Att svälja sin nyvunna stolthet. Att nöja sig med enbart smulor. Att gråta ensam utan tröst. Att skriva för att man måste. Att hata den man aldrig fick. Att bli älskad när man just gett upp. Att långsamt mista sin far. Att övermannas av sorg. Att skriva för att man blir tvungen. Att såra när man vill bli älskad. Att döden inte är rättvis. Att livet aldrig blir helt. Att rabarber, enligt Linné, genom sin bittra smak upphäver syran i kroppen och återger människan hälsan.

Grått ljus i trädgården. Frosten knastrar i gräset. Träden är kala nu. Det går så fort ibland, dagarna, veckorna. När man ser tillbaka är allting evigheter sedan. När man ser framåt har allting redan hänt. Grannen eldar löv och kvistar, det sticker i näsan. Jag sätter mig på förstubron och biter i ett genomskinligt äpple.

I det föränderliga landskapet går hästarna och betar i hagen. Den som har grimman fastvuxen i huvudet skyggar när vi försöker fånga den. Hjortarna i dungen är helt osynliga till en början. Vi gick ut åt ett håll och kommer tillbaka från ett annat. Solen bränner i nacken. Det som är öde skall bli bebyggt.

Jag kastar bort en grankvist som ligger i blåbärsriset på tomten. Handen luktar starkt av kåda, en mygga suger mitt blod. Härifrån kan man se vägen. Det är inte alldeles tyst. Det är inte som igår: Promenaden i vimlet efter konserten, engelska utrop, doften av cigaretter. Det mörknade i skjortärmarna.

Vi dyker från klippan genom soldis och
måsskrin. Här vimlar det av varelser, i luften,
på marken, i vattnet. Vi sitter på dass med
öppen dörr. Vi dricker snaps till sillen. Och
lägger beslag på varandra. Åska, regn mot
fönstren, du sover mot min rygg. Saknaden är
som starkast, just här, inne i mittpunkten.

Jag tror på mudderverk genom virrvarr.
Ekan genom kanalen. Tre knop som högsta
fart. Motvind från havet. Valkar i händerna.
Myggan mot låret. Ring på fingret. Dina blå
ögon. Här slutar allmän väg.

Bland svarta blåbär och stjärnmossa.
Hos råbocken som plötsligt stannar upp.
På klipporna nedanför ljungen. I det iskalla
bräckta vattnet. I kniven som sprättar
abborrens buk. I tallen där hackspetten
telegraferar. I tallriken med blåbär och
mjölk. På armen där fästingen bitit sig fast.
I kvällningen där syrsorna rasslar.
På förstubron där vi sitter inuti varma tröjor.
Där är döden alltid nära. Där är livet ljus
och starkt.